

- diagnostic: detection of deviations from normal behaviour, self-knowledge during the game;
- correctional: making positive changes in the structure of personal data indicators;
- interethnic communication: assimilation of the same socio-cultural values for all people;
- socialization: inclusion in the system of social relations, assimilation norms [1, p. 22].

Role-playing helps to make the learning process interesting and exciting. In the game, even a passive child can complete such a task, which is difficult in ordinary life, because there is a certain convention and there is no such cruel assessment that a student experiences from the very first days of training because this is a game. A sense of equality, an atmosphere of passion enables students to overcome stiffness, remove the language barrier, fatigue, reduce anxiety, tension, and a negative attitude to learning activities.

Consequently, the task of the teacher is to find as much as possible pedagogical situations in which the child's desire for active cognitive activity can be realized. The teacher must constantly improve the learning process, which allows children to effectively and efficiently assimilate the educational material. That is why it is so important to use games in foreign language lessons, as they help to communicate, promote the transfer of experience, gain new knowledge, develop child's perception, memory, thinking, imagination, emotions, such traits as collectivism, activity, discipline, observation, attentiveness. In addition to the fact that games have invaluable methodological value, they are simply interesting for both students and teachers.

REFERENCES

1. Куліковська Ю. С. Навчаємось граючись : мовні ігри на уроках інозем. мови. Німецька мова в школі : наук.-метод. журн. 2010. № 1. С. 22.
2. Федак З. В. Місце та роль рольової гри на уроках іноземної мови. Молодь і ринок. 2011. № 7. С. 152.
3. Chesler M., Fox R. Role-playing Methods in the Classroom. Science Research Associates, 1966. P. 12–13
4. Harmer, J., The practice of English language teaching. Harlow: Longman. 2007. P. 125

Єрмоленко К. В.

група Філ–31а (Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія)
Науковий керівник – канд. філос. наук, доцент Слоневська І. Б.

КОЛЬОРОВА КАРТИНА СВІТУ В НОВЕЛАХ ДЖЕКА ЛОНДОНА: «БІЛА ТИША»

Колір завжди мав і має велике значення в житті людини. Це знаходить відображення і в літературі. Колоративна лексика в художньому творі є вираженням думки автора. Вона вказує не тільки на сенсові значення, але й дозволяє проникнути в психологію письменника, зрозуміти його емоційний стан в момент написання твору. Мова Джека Лондона багата, різноманітна, ідіоматична і є дуже цікавим матеріалом для лінгвістичного аналізу.

Колороніми (від лат. color – колір, гр. opima – ім'я), або кольороназви, визначаються як лексеми, денотативним значенням яких є ознака кольору [1]. Феномен кольору є предметом вивчення багатьох фундаментальних наук (природознавства, фізики, астрономії, психології тощо), а останніми роками дослідження колоронімів як прошарку лексики, що відображає сприйняття дійсності певною нацією, дуже поширене в лінгвістиці.

Послуговуючись власним життєвим досвідом, Джек Лондон створив оповідання, в яких тісно переплелися холодна жорстокість неблаганних просторів «білої тиші» з піднесеною темою боротьби особистості за збереження моральної стійкості, щирості людських стосунків в умовах, коли вистояти міг тільки по-справжньому сильний духом. Саме у «Північних оповіданнях» колір бере участь у створенні художнього образу, є одним з

ключових елементів поезики оповідань. Володіючи унікальним талантом візуальної уяви, Джек Лондон в своїх творах створює надзвичайно яскраве барвисте полотно. Колірна канва, що супроводжує персонажів та різні фарби в їхніх портретах, є найважливішими характеристиками дійових осіб. За кожним з них закріплена певна колірна гама, що володіє символічним значенням. Поєднання статистичного аналізу кольоропису з контент-аналізом тексту літературного твору може дати нові додаткові характеристики особливостей стилю окремих творів одного письменника, колориту різних письменників і навіть – колориту всього даного напрямку або епохи.

«Біла Тиша» – ключова новела збірки «Син Вовка». Назва новели настільки точна, що говорить сама за себе. Білий колір здавна мав різноманітні символічні і метафоричні значення у різних народів світу. Так на Русі він символізує чистоту і віру, є кольором сукні нареченої, в Європі – це колір молодості, у Китаї – підлості, небезпеки. На Сході білий колір – траурний, це колір жалоби (адже смерть з'являється в білому одязі). Та чи може тиша бути білою? Напевно, коли вона абсолютна, коли не чути жодного звуку нізвідки: ні ззовні, ні зсередини. Все начебто навіть не спить, а померло. І на це є причина, адже нескінченний голод, сильний страх, жорстокий холод і самотність вбивають все. Головні герої «північних оповідань» наче знаходяться в вакуумі своїх почуттів, все в них зосереджено тільки на те, щоб вижити. В нашому дослідженні спробуємо охарактеризувати та підрахувати лексичні одиниці на позначення кольору новели «Біла Тиша».

Таким чином, в новелі «Біла Тиша» Джек Лондон вживає кольороназви 11 разів. Автор використовує такі кольори: білий – 10 разів; жовтий – 1 раз. Проаналізуємо, як це виглядає в тексті, застосовуючи контент-аналіз та спираючись як на мову оригіналу, так і на переклад українською мовою.

Білий: The lean brute flashed up, the **white** teeth just missing Mason's throat. *Худий пес скочив і мало не вп'явся білими зубами Мейсонові в горло.*

...in her eyes welled up a great love for her **white** lord – the first **white** man she had ever seen... *...в погляді її світилася велика любов до свого білого пана, до першої білої людини, яку вона бачила в своєму житті...*

We'll take the **White** Man's canoe and go to the Salt Water. *Сядемо в човен білих людей і попливемо до Солоній Води.*

The afternoon wore on, and with the awe, born of the **White** Silence, the voiceless travelers bent to their work. *Уже вечоріло, а пригнічені величчю Білої Тиші люди мовчки долали важку дорогу.*

...but the most tremendous, the most stupefying of all, is the passive phase of the **White** Silence. *...але ...найстрашніша, найбільш гнітюча з усього того – байдужість Білої Тиші.*

Nor did the Indian girl faint or raise her voice in idle wailing, as might many of her **white** sisters. *Індіанка теж не зомліла й не стала марно голосити, як, може, зробили б декотрі з її білих сестер.*

This country was not made for **white** men. *Цей край не для білої людини...*

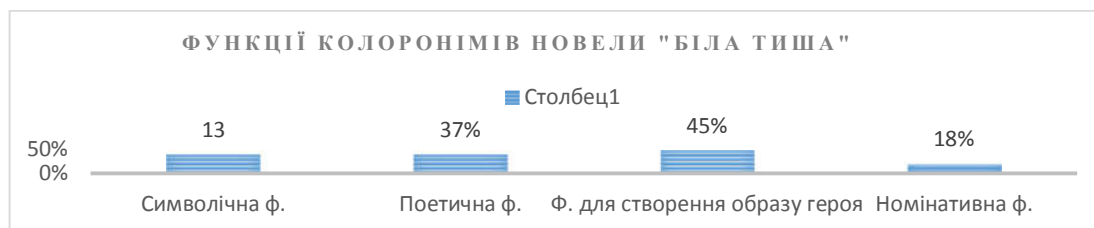
It is not pleasant to be alone with painful thoughts in the **White** Silence. *Прикро лишатися на самоті з гіркими думками серед Білої Тиші.*

...but the bright **White** Silence, clear and cold, under steely skies, is pitiless. *...але осяйна Біла Тиша, чиста й холодна під крицевим небом – не має жалю.*

Жовтий:

...a **yellow** slaver dripping from its fangs. *...і по іклах йому потекла жовта слина.*

Отже, підсумуємо: колірна гама новели «Біла Тиша» представлена лише двома кольорами: білим та жовтим. Джек Лондон метафорично використовує епітет «Біла Тиша», цю символічну метафору зустрічаємо 4 рази. Також автор 5 разів використовує колороніми позначення расової приналежності («білий пан», «білої людини», «білих сестер», «білі люди») та 2 рази опису тварини («білі зуби», «жовта слина»). 37% колоронімів новели «Біла Тиша» виконують символічну та поетичну функції, 45% функцію для створення образу героя та 18% номінативну функцію. Представимо це діаграмою:

Отже, новела Джека Лондона «Біла Тиша» насичена барвами білого та жовтого кольору. Варто відзначити, що колоративну лексику автор використовує переважно для надання метафоричного значення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ковальська І. В. Колористика як перекладознавча проблема (на матеріалі українських і англійських художніх текстів) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : 02.04.01. Київ, 2001. – 20 с.
2. Джек Лондон «Біла Тиша» URL:<https://www.ukrlib.com.ua/world/printit.php?tid=799> (дата звернення: 03.04.2021).
3. The White Silence by Jack London URL: <https://americanliterature.com/author/jack-london/short-story/the-white-silence> (дата звернення 03.04.2021).

Єфіміщева Ю. О.

група Філ–41а (Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія)
Науковий керівник – канд. філос. наук, доцент Слоневська І. Б.

ПОСТКЛАСИЧНА НАРАТОЛОГІЯ: НОВІ ІДЕЇ ТА НАПРЯМИ ДОСЛІДЖЕНЬ

В останні десятиліття у лінгвістичному дискурсі спостерігається величезний інтерес до посткласичної наратології, особливо помітний в США та Азії.

Відомий наратолог Моніка Флудернік в оглядовій статті 2000 року назвала чотири новітні школи в наратології:

1) теорія ймовірних світів (Любомир Долежел, Марі-Лор Р'ян, Рут Ронен) – дослідження наративної семантики, які спираються на модальну логіку; визначають значення тексту як таке, що базується на відношеннях між різними типами розповідних «світів»;

2) тематична наратологія – група підходів, що застосовують наратологічну методологію до текстів різного спрямування:

– феміністська наратологія (Сьюзен Лансер, Кеті Мецеї);

– квір-наратологія (Юдіт Руф) – використання наратологічної методології для аналізу лесбійської та гей-літератури;

– етнічна наратологія (Лора Дойл, Девід Спур);

3) лінгвістично-зорієнтована наратологія (Франц Штанцель, Дорріт Кон, Ангар Нюннінг, Вернер Вольф, Моніка Флудернік, Браян Річардсон), для якої «лінгвістика та когнітивні науки стали поштовхом до зміни класичного підходу в наратології». Представники цього підходу цікавляться не сюжетом чи іншими великими наративними одиницями, як то переважно було у випадку структуралістів, а поверхневими текстуальними структурами (наприклад, популярним об'єктом досліджень є невласне-пряме мовлення);

4) постструктуралістська наратологія (Ендрю Гібсон, Росс Чемберс, Пітер Брукс, Марк Керрі), яка адаптувала багато понять постмодерної філософії і критики й пристосована для аналізу саме постмодерних творів [5].

За двадцять років, які минули після публікації статті Флудернік, нових підходів іще додалося. Проаналізуємо найпомітніші, з нашої точки зору, наукові ідеї у цьому контексті.